

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

22 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul lărgit în următoarea componență:

Președinte: Ursache Petru

Judecători: Toma Nadejda, Timofti Vladimir, Nicolaev Ghenadie, Alerguș Constantin

judecînd, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Bria Constantin în numele inculpaților Iațco Ion și Lisagor Grigore, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 iunie 2015, în cauza penală în privința lui

Iațco Ion Gheorghe, născut la 28.10.1963, originar și domiciliat în sat. Mașcăuți, r-nul Criuleni.

Lisagor Grigore Serghei, născut la 05.11.1980, originar și domiciliat în sat. Mașcăuți, r-nul Criuleni.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 15.05.2014 – 09.12.2014;

Instanța de apel: 03.02.2015 – 12.06.2015;

Instanța de recurs: 24.08.2015 – 22.03.2016.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni din 09 decembrie 2014, procesul penal în privința lui Iațco Ion și Lisagor Grigore în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal a fost încetat.

Inculpații Iațco Ion și Lisagor Grigore au fost recunoscuți vinovați de comiterea contravenției prevăzute de art. 335 Cod contravențional, fiindu-le stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 40 unități convenționale, ceea ce constituie 800 lei, pentru fiecare.

Prin aceeași sentință, a fost încetat procesul penal în privința lui Druța Vasile în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, din motivul decesului acestuia.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că inculpații Iațco Ion, Lisagor Grigore și Druța Vasile, din motive de răzbunare asupra lui Osadcenco Serghei, cu scopul de răpire a acestuia, cunoscând despre faptul că el se află la domiciliul lui Negară Vadim din sat. Mașcăuți, r-nul Criuleni, la data de 12 ianuarie 2014, aproximativ la ora 18:00, au pătruns în ograda gospodăriei ultimului, unde aplicând forța fizică și înfrângându-i rezistența, forțat l-au urcat într-un microbuz de model „Mercedes 212 D” cu nr.î. OR BH 538, care aparținea lui Iațco Ion și l-au transportat în gospodăria lui Valeri Cristia din aceeași localitate, unde l-au dus pe Osadcenco Serghei într-un bordei, aplicându-i multiple lovituri cu mâinile și picioarele cu o rangă metalică peste diferite părți ale corpului.

Ulterior, în continuarea acțiunilor lor criminale, îndreptate spre răpirea lui Osadcenco Serghei, cu forța l-au urcat în microbuzul nominalizat și l-au transportat în gospodăria lui Iațco Ion din sat. Mașcăuți, r-nul Criuleni, unde la fel i-au aplicat multiple lovituri cu mâinile, picioarele și cu o bătă din lemn peste diferite părți ale corpului, cauzându-i vătămări corporale sub formă de traumă acută cranio-cerebrală, comoție cerebrală, plăgi pe cap, echimoze pe pavilionul urechii stîngi, umărul stîng, excoriații pe față, mîna dreaptă ce se califică ca vătămări ușoare. La finisarea acțiunilor criminale, lui Osadcenco Serghei i-a fost permis să părăsească casa lui Iațco Ion.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit ordinii stabilite pentru prima instanță, prin care inculpații Iațco Ion și Lisagor Grigore să fie recunoscuți vinovați și condamnați de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, cu stabilirea inculpaților a următoarelor pedepse :

- lui Iațco Ion - 7 ani închisoare, în penitenciar de tip semiînchis;
- lui Lisagor Grigore - 8 ani închisoare, în penitenciar de tip semiînchis.

A solicitat de asemenea dispunerea nimicirii, după intrarea în vigoare a sentinței, ca fiind lipsit de valoare, a corpului delict: rangă metalică, precum și dispunerea confiscării speciale a automobilul de model „Mercedes 212 D” cu nr.î. ORBH 538, caroseria WDB9024621P995481, obiect utilizat la comiterea infracțiunii.

3.1. În motivarea apelului său procurorul a indicat, că instanța de fond a dat o apreciere eronată probelor, iar respingerea declarațiilor părții vătămate și a martorilor acuzări audiați în ședința de judecată nu a fost argumentată de către prima instanță.

În opinia apelantului instanța nu a luat în considerație faptul, că răpirea persoanei este o infracțiune formală, de aceea răspunderea pentru aceasta survine din momentul întreprinderii de către făptuitor a unor acțiuni concrete îndreptate spre schimbarea locului aflării victimei, contrar voinței acesteia, cauzarea prejudiciului material neavînd importanță la încadrarea infracțiunii.

Apelantul a menționat, că în speță, în cadrul examinării cauzei în prima instanță, au fost stabilite cu certitudine toate aceste elemente, fapt reflectat și în sentința pronunțată, iar concluziile instanței fiind contrare probelor cercetate.

De asemenea procurorul a menționat în apelul său că instanța nu a ținut cont de stipulările art. 106 Cod penal, care prevede confiscarea specială a bunurilor utilizate la săvârșirea infracțiunilor, deoarece prima instanță a omis în mod neîntemeiat să dispună trecerea gratuită în proprietatea statului a automobilului ce aparținea lui Iațco Ion, obiect ce a fost utilizat la comiterea infracțiunii. Totodată sentința nu cuprinde hotărârea instanței de judecată cu privire la corpurile delictive.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 iunie 2015, apelul procurorului a fost admis, a fost casată sentința Judecătorei Criuleni din 09 decembrie 2014 și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Iațco Ion și Lisagor Grigore au fost recunoscuți vinovați și condamnați în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal cu stabilirea ambilor a pedepsei cu închisoarea fiecăruia pe un termen de 6 (șase) ani, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

4.1. Rejudecând cauza, instanța de apel a constatat că, la 12 ianuarie 2014, în jurul orei 18:00, inculpații Iațco Ion, Lisagor Grigore și Druța Vasile, în privința căruia procesul penal a fost încetat din motivul decesului, din motive de răzbunare asupra lui Osadcenco Serghei, cu scopul de răpire a acestuia, cunoscând despre faptul că el se află la domiciliul lui Negară Vadim din sat. Mașcăuți, r-nul Criuleni, au pătruns în ograda gospodăriei ultimului, unde aplicând forța fizică și înfrângându-i rezistența, forțat l-au urcat într-un microbuz de model „Mercedes 212 D” cu nr.î. OR BH 538, care aparținea lui Iațco Ion și l-au transportat în gospodăria lui Valeri Cristia din aceeași localitate, unde l-au dus pe Osadcenco Serghei într-un bordei, aplicându-i multiple lovituri cu mâinile și picioarele cu o rangă metalică peste diferite părți ale corpului.

Ulterior, în continuarea acțiunilor lor criminale, îndreptate spre răpirea lui Osadcenco Serghei, cu forța l-au urcat în microbuzul nominalizat și l-au transportat în gospodăria lui Iațco Ion din sat. Mașcăuți, r-nul Criuleni, unde la fel i-au aplicat multiple lovituri cu mâinile, picioarele și cu o bătă din lemn peste diferite părți ale corpului, cauzându-i vătămări corporale sub formă de traumă acută cranio-cerebrală, comoție cerebrală, plăgi pe cap, echimoze pe pavilionul urechii stîngi, umărul stîng, excoriații pe față, mîina dreaptă ce se califică ca vătămări ușoare. La finisarea acțiunilor criminale, lui Osadcenco Serghei i-a fost permis să părăsească casa lui Iațco Ion.

4.2. În motivarea deciziei sale instanța de apel a conchis, că probele administrate de către organul de urmărire penală, cercetate și verificate de către instanțele de

judecată prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenții, utilității, veridicității și coroborării reciproce, confirmă vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal. În acest sens de către instanța de apel au fost reținute:

- declarațiile părții vătămate Osadcenco Serghei;

- declarațiile martorilor Osadcenco Sofia, Osadcenco Dmitri, Druță Tamara, Cristia Valeri și Negara Vadim, cât și prin materialele cauzei: plîngerea lui S. Osadcenco; procesul-verbal de cercetare la fața locului din 15.01.2014 și fototabelul; raportul de expertiză medico-legală nr. 83 D din 20.02.2014 în privința lui S. Osadcenco, privind constatarea leziunilor corporale; procesul-verbal de examinare a obiectului și ordonanța de recunoaștere în calitate de corp delict din 14.02.2014; procesele-verbale de confruntare între S. Osadcenco, Gr. Lisagor, I. Iațco și V. Druța din 20.03.2014.

Instanța de apel a statuat, că probele expuse supra dovedesc cu certitudine vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii imputate și combat declarațiile de nerecunoaștere a vinovăției făcute de către inculpați, acestea fiind, în opinia instanței de apel, o metodă aleasă de apărare pentru a se eschiva de la răspunderea penală.

Cu referire la încadrarea juridică a acțiunilor inculpaților, instanța de apel a menționat, că obiectul juridic al infracțiunii imputate inculpaților îl formează relațiile sociale cu privire la libertatea fizică a persoanei, care constituie posibilitatea persoanei de a se mișca, de a circula și de a activa după propria voință.

Instanța de apel a indicat, că libertatea fizică a persoanei implică în mod necesar sentimentul de siguranță, adică sentimentul de liniște și încredere pe care îl dă persoanei faptul de a se ști la adăpost de orice pericol. Latura obiectivă presupune existența a 3 etape succesive: capturarea victimei, deplasarea victimei din habitatul ei permanent sau provizoriu, reținerea victimei.

Reieșind din aceste statuări ale practicii judiciare constante expuse supra, instanța de apel a conchis, că în acțiunile inculpaților se atestă existența acestor trei etape succesive ale laturii obiective a infracțiunii incriminate acestora, deoarece inculpații l-au depistat pe S. Osadcenco, l-au deplasat forțat de la locul lui de aflare într-un alt loc stabilit de către inculpați, unde l-au reținut timp îndelungat contrar voinței părții vătămate.

Instanța de apel a subliniat, că inculpații avînd un scop dinainte prestabilit, l-au căutat pe S. Osadcenco, iar identificînd locul de aflare a lui, sub presiunea amenințărilor, precum și prin aplicarea forței fizice, l-au capturat de la locul unde se afla, și anume domiciliul lui Negara Vadim, l-au scos cu forța din această gospodărie, l-au urcat în microbuz, transportîndu-l într-un alt loc, unde l-au reținut timp îndelungat contrar voinței părții vătămate.

Aceste circumstanțe au fost confirmate prin declarațiile făcute de către partea vătămată S. Osadcenco, care a indicat, că el a fost urcat de către inculpați cu forța în mijlocul de transport și nu a avut posibilitate să fugă din locul unde era deținut și maltratat de către inculpați.

Soluționând apelul procurorului, instanța de apel a ajuns la concluzia de respingere a solicitării procurorului privind dispunerea confiscării speciale a automobilului pe care inculpații l-au utilizat la comiterea infracțiunii, deoarece acest automobil nu a fost recunoscut în conformitate cu legislația în vigoare în calitate de corp delict. Totodată instanța de apel a considerat întemeiată solicitarea procurorului de dispunere a nimicirii rânghii metalice, anexate la dosar în calitate de corp delict.

Individualizând pedeapsa stabilită inculpaților, instanța de apel a indicat, că reieșind din prevederile art. 61, 75 Cod penal, ține cont de gravitatea infracțiunii comise de inculpați, de motivul acesteia, de personalitatea inculpaților, de alte circumstanțe ale cauzei, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării acestora, astfel ajunge la concluzia stabilirii inculpaților a pedepsei închisorii, care, în opinia instanței de apel, este una echitabilă în speța examinată.

5. La 12 august 2015, în termen, avocatul Bria Constantin în numele inculpaților depune recurs ordinar, prin care solicită casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței.

5.1. În motivarea recursului avocatul invocă temeiurile de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală: hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; instanța apel a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Codul penal.

În susținerea solicitărilor sale recurentul indică următoarele argumente:

- instanța de apel eronat a admis apelul procurorului, nu a cercetat și analizat sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv probele administrate în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală;

- probele cercetate și verificate în cadrul ședinței de judecată nu dovedesc faptul, că acțiunile inculpaților întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii imputate;

- instanța de apel a pronunțat o nouă hotărîre de condamnare, punînd la baza soluției sale aceleași probe obținute de către instanța de fond, și anume declarațiile martorilor Osadcenco Sofia, Osadcenco Dmitri, Druță Tamara, Cristia Valeri, fără audierea nemijlocită a acestora, limitîndu-se doar la audierea părții vătămate, care, de altfel, nu a susținut apelul procurorului;

- instanța a încălcat prevederile art. 419 Cod de procedură penală, conform căruia, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale

pentru examinarea cauzelor în prima instanță. Instanța de apel urma nemijlocit să verifice toate probele anexate la dosar, conform procedurii reglementate de art. 365-376 Cod de procedură penală și nu să pună la baza soluției sale probele cercetate de instanța de fond, ignorând principiul nemijlocirii examinării probelor;

- acțiunile inculpaților nu conțin elementele constitutive ale infracțiunii, deoarece în cadrul cercetării judecătorești s-a constatat că partea vătămată S. Osadcenco nu a fost luată cu forța de către inculpați, a mers benevol să caute telefonul mobil pierdut, fapt confirmat de către partea vătămată în cadrul cercetării judecătorești în instanțele de fond;

- este eronată concluzia instanței de apel referitor la faptul, că declarațiile părții vătămate date în ședința de judecată, au fost date la insistența inculpaților, acest fapt nefiind probat;

- instanța de apel nu a luat în considerare declarațiile martorului Negară Vadim, care a declarat, că partea vătămată singură a plecat cu inculpații, nefiind forțat;

- infracțiunea de răpire a unei persoane fiind o infracțiune formală se consideră consumată din momentul reținerii persoanei, nu este aplicabilă speței date, deoarece partea vătămată și martorii au confirmat că partea vătămată S. Osadcenco, de bună voie, fără aplicarea forței, s-a deplasat împreună cu inculpații;

- casarea sentinței și condamnarea inculpaților nu putea avea loc fără aprecierea directă a declarațiilor lor și de către martori, deoarece în cazul dat dosarul penal este bazat în întregime pe declarațiile martorilor, iar instanța de apel s-a bazat în exclusivitate pe aceste declarații fără a le examina nemijlocit (Hotărîrea CEDO în cauza Popovici c. Moldovei din 27 noiembrie 2007 și Hotărîrea CEDO în cauza Năvoloacă c. Moldovei din 16 decembrie 2008);

- instanța de apel nu a motivat hotărîrea sa, iar judecarea cauzei a avut loc cu încălcarea dreptului la apărare, prevăzut de art. 6 CEDO și de art. 20 din Constituție.

6. Judecînd recursul ordinar în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi respins din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța respinge recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate.

6.1. Recurentul a invocat temeiurile de recurs prevăzute de art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, care stabilește, că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dacă*

hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța apel a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, însă Colegiul penal constată că temeiurile menționate nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, hotărîrea cuprinzînd motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată. Instanța de apel n-a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția acesteia.

În această ordine de idei, Colegiul remarcă faptul, că potrivit art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Potrivit art. 414 alin.(4) Cod de procedură penală, în vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc că, instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin.(8) Cod de procedură penală decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal atestă, că instanța de apel, judecînd apelul procurorului, a respectat prevederile legale sus-enunțate, verificînd legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, totodată fiind cercetate suplimentar probele administrate de prima instanță, și în așa mod corect a ajuns la concluzia privind recunoașterea vinovăției și condamnarea inculpaților Iațco Ion și Lisagor Grigore în baza art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, concluzie a cărei motivare a fost pe larg expusă în pct.4.2 din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs o însușește și motivarea căreia nu o consideră necesar de a o reitera.

Astfel, Colegiul penal consideră că sunt neîntemeiate argumentele recurentului precum că instanța de apel și-a bazat concluziile sale pe aceleași probe cercetate de prima instanță și care au fost puse la baza sentinței de încetare a procesului și de atragere la răspundere contravențională, deoarece potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel și textului deciziei atacate, rezultă că instanța de apel și-a întemeiat concluziile pe probe cercetate în ședința de judecată a instanței de apel, precum și pe probe, care au fost verificate de către instanța de apel prin citirea lor în ședința de judecată, fapt reflectat în procesul-verbal, împotriva căruia n-au fost depuse careva obiecții în ordinea prevăzută de legislația de procedură penală.

Colegiul penal atestă că în sensul prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului declarat, precum și motivele adoptării soluției.

Astfel, potrivit textului recursului depus, avocatul aduce critici modalității de apreciere a probelor înfăptuită de către instanța de apel, iar în acest sens Colegiul penal reține, că instanța de apel a verificat și a apreciat probele în ședința de judecată, în conformitate cu prevederile art. 100 alin. (4), 101 Cod de procedură penală, a stabilit toate aspectele de fapt și de drept, astfel corect ajungând la concluzia cu privire la vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal, fiindu-le stabilită o pedeapsă echitabilă în corespundere cu prevederile art. 61, 75 Cod penal.

6.2. Cu referire la motivul invocat în recurs, prevăzut de art. 427 al. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, și anume că *în acțiunile inculpaților nu sunt întrunite elementele infracțiunii*, deoarece materialele cauzei penale nu conțin probe, care să confirme vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii incriminate Colegiul lărgit subliniază următoarele.

Potrivit art.113 alin.(1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Colegiul penal conchide că argumentele recurentului, prin care se invocă că în acțiunile inculpaților nu sunt întrunite elementele infracțiunii, deoarece materialele cauzei penale nu conțin probe care să dovedească vinovăția lor în comiterea infracțiunii incriminate, nu și-a găsit confirmare, deoarece probele acumulate și examinate de instanțele ierarhic inferioare cu certitudine confirmă faptul că inculpații Iașco Ion și Lisagor Grigore au comis infracțiunea prevăzută de art. 164 alin. (2) lit. e) Cod penal adică *răpirea unei persoane, comisă de două sau mai multe persoane*.

Astfel, Colegiul penal menționează că judecând apelul procurorului, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, fiind cercetate suplimentar probele administrate de instanța de fond, astfel instanța de apel corect ajungând la concluzia enunțată la pct. 4.1-4.2 din decizie.

Totodată Colegiul penal consideră, că nerecunoașterea vinovăției de către inculpați nu echivalează cu achitarea acestora, de vreme ce probele pertinente și concludente, analizate în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția acestora în săvârșirea infracțiunii imputate.

De asemenea instanța de recurs remarcă, că criticile formulate de recurent, menționate în pct. 5.1. din decizie, au format obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora instanța le-a dat o motivare argumentată așa cum este indicat în pct. 4.2. din prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește și a cărei reluare nu se mai impune.

La fel, instanța de recurs menționează, că dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, nu se regăsește între temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, astfel că criticile formulate de recurent nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate.

În altă ordine de idei, Colegiul penal apreciază critic argumentele recurentului despre faptul că inculpații nu se fac vinovați de comiterea infracțiunii imputate, deoarece în cadrul examinării cauzei s-a constatat că ei l-au răpit pe S. Osadcenco, contrar voinței acestuia și l-au dus în bordeiul gospodăriei lui Valeri Cristia, unde i-au aplicat multiple lovituri cu mâinile și picioarele, precum și cu o rangă metalică peste diferite părți ale corpului. Ulterior partea vătămată a fost transportată în gospodăria lui I. Iațco, unde la fel i-au fost aplicate multiple lovituri cu mâinile, picioarele și cu o bătă din lemn peste diferite părți ale corpului.

Colegiul penal menționează, că circumstanțele înfăptuirii răpirii săvârșite de către inculpați au fost confirmate de către partea vătămată S. Osadcenco, care a relatat că a fost răpit și nu a avut posibilitate să fugă de inculpați din locul unde era deținut și maltratată.

De asemenea, instanța de recurs consideră întemeiată concluzia instanței de apel cu privire la aprecierea critică a declarațiilor părții vătămate date de către acesta în cadrul cercetării judecătorești, deoarece acestea sunt contradictorii cu cele de la urmărirea penală, iar partea vătămată a depus alte declarații în scopul ameliorării situației și evitării răspunderii și pedepsei penale de către inculpați.

Colegiul penal de asemenea remarcă și faptul, că recurentul expune propria opinie asupra problemei de apreciere a probelor reținute de instanța de apel, optînd pentru soluția încetării procesului penal. Însă această solicitare nu poate constitui temei de reexaminare a cauzei în aspectul reaprecierii circumstanțelor de fapt și de drept deja stabilite.

Astfel, reieșind din cele expuse supra, Colegiul lărgit a ajuns la concluzia că, temeiurile invocate de recurent, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului declarat de avocatul Bria Constantin. Astfel de erori de drept în speța examinată nu s-au comis, prin urmare hotărârea atacată este una legală și întemeiată, de aceea recursul declarat de avocatul Bria Constantin în numele inculpaților Iațco Ion și Lisagor Grigore urmează a fi respins, ca inadmisibil, cu menținerea deciziei atacate.

7. În temeiul art. 434 și 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar, declarat de avocatul Bria Constantin în numele inculpaților Iațco Ion și Lisagor Grigore, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 iunie 2015, în cauza penală în privința lui **Iațco Ion și Lisagor Grigore**, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 21 aprilie 2016.

Președinte

Ursache Petru

Judecătorii

Toma Nadejda

Timofti Vladimir

Nicolaev Ghenadie

Alerguș Constantin